

**IAK KOZAM ROHY
VYPRAVLIAIUT'**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649773237

IAk kozam rohy vypravliaiut' by IUri Fed'kovych

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

IURI FED'KOVYCH

**IAK KOZAM ROHY
VYPRAVLIAIUT'**

ЮРІЙ ФЕДЬКОВИЧ

ЯК КОЗАМ РОГИ ВИПРАВЛЯЮТЬ

ФРАШКА В 1 ВІДСЛОНІ,
ВІЛЬНО ЗА ШЕКСПРОВОЮ ДРАМОЮ:
„ЯК ПУРЯВИХ УГОВКУЮТЬ“

КИЇВ—ЛЯЙПЦІґ
УКРАЇНСЬКА НАКЛАДНЯ

КОЛОМІЯ
ГАЛИЦЬКА НАКЛАДНЯ

WINNIPEG MAN.
UKRAINIAN PUBLISHING

ОСОБИ:

КАТРИЯ }
ОЛЕПА } дівчата з Заставни.
СЕНЯ }
ТОДІР ЛИХОВОЛЯ, їх отець.
ІВАН }
СТЕФАН } парубки з Заставної.
ВАСИЛЬ НЕДОБРЮК, парубок }
ДМИТРО } його стариня } з Дорошівців.
ВЕКЛА }
ГРИЦЬ, його слуга }
ДРУЖБА }
ПРОСАТАРЬ }

Весільні гості, бояри, музики.

Дія ведеться то в Тодоровій, то в Дмитровій хаті, то на базарі в Заставні.

PG
3948
F413

16 4 52

І. СХІД.

Базар у Заставні. Серед базара стоїть Василь.

В а с и л ь (співає):

Най ся ж: снить, хто си¹⁾ хоче,
Я тим голов не клопочу,
Тай не буду клопотати,
Бо ми¹⁾ воля не до-ката.

Дівка, як в вітця дівує,
То ніхто її не чує:
Така тиха та благая,
Що казав бись²⁾ вона з раю.

Та як рубом голов вкріє,
То казав бись²⁾ що їх три є:
Три чортики, ще й з лабами:
О, нераз почувй за брамов!³⁾

Бо як стане тя¹⁾ лоточить,
То вивалиш тільки очі,
А як швидко де не бризнеш,
То й тусанів гарних лизнеш!

Хиба я оце не правду кажу, чи що? —
О, я о-перед такого великого панства бріхні
торанити не буду, бо на другий раз сюди й

1) Си = собі, ми = мені, та = тебе. 2) казав би-
ти. 3) брамою — усе це наріччєві форми

назираючи б не прийшли, не то-що! — Дівка, доки не віддана, то сховає собі пазурики, не-наче та кіточка; присягав бись, що там тобі й одної пазуриночки немає! Та по весіллю . . . Ох, тобі лишенько! . . . Покаже їх тільки, що лиш очі вивалиш, як баньки. Та я про себе не боюсь, щоб я їх борзо не поперетинав, бо мого батька не даром люде Недобрюком на-звали, а син в батька вдався, та ще й як! За теж ж не хоче за мене в Добринівцях й найпуща дівка піти, бо боїться. А я назбитки сюди в Заставну пішов, ніби то на обзорни, може б хоть тут яке диво запопасти, бодай, з одним оком. А про пазурики, як казав, мені не страшно, бо вмю гарно обтнати. А цить же: хтось іде? — Три дівці — А які гарні та убрані! — Мабуть, не бідолахів дочки? Гм . . .

(Катря, Олена й Сеня надходять)

В а с и л ь.

День-добрий вам, молоді дівчата!

К а т р я.

Молоді, чи не молоді, а тобі, смаркачу, засі нам день-добрий казати; бо ми з тобою на пиві не були, та ні в твого смутчого батька на храму, чорт його знає, хто він. А коли не знаєш, як таким цанам, як ти, у Заставні роги вишправляють, то зараз видітимеш! Дурню один! Пройдисвіт! Дразни псів! (мипають)

В а с и л ь.

Гречне ваше слово, панночко! Привіт у Заставні незгірший, ніщо й казати; та за те мені вподобалась, що хоть свої пазурики не ховає, але по правді показує. Та діськи; мені вподобалась без жарту! Ті преанахтемські пазурики набік — дівка як вирмінка! (зоскає лзиком.) Та що б то за слава та за диво було, коли б я такій кралі пазурики пообтинав, а то з коріннем? — Сміха на всю губу! Сватаю, їй Богу, сватаю! — Та відки ж я довідаюсь, чия вона? — От, слава Богу, онде йдуть Іван та Стефан, давні мої знайомі; вони і зна-тимуть, чия тото така гордня неприємующа. — Ходіть, ходіть, братчики! (Іван і Стефан надходять)

І в а н.

І слихом слухати і видом видати! Прецінь хоть раз давній наш побратимко у нашу Заставну заблудив? Ми вже думали, що, в війську будши, нас зо шумом позабував? Як нам ся маєш? Як живеш? Чого так горш, неначе кропивою обжарений?

В а с и л ь.

Чорт йому! Такі то в нас дівки пекучі, що то й кропиви не треба, не то-що! Дала мені гарний добрий-день, ніщо й казати! О, тота там, у середині, що очі в неї світять неначе дорогий камінь, чи що. Та коби хоть не така

гарна та убрана! А то чоловіка аж скобоче, дивлячись! Як сю не візьму, то й женитись не буду — от-що!

С т е ф а н.

Бовк шерсть тратить, а натуру не тратить; який був давно налзий та прудкий, такий і тепер; і в війську нічого з ним не порадили. А гарна б то парка була, ніщо, й казати! Вона б до тижня по шлюбові ходила з обломленими руками; а ти з розваленою головою, та видряпанними очима. Ха, ха, ха! Та коли лиш тебе кортить, то й сьогодні висватаєш, а старий тобі до гарця червоних, віна, ще й ноги цідував би, не то-що; бо в нашому селі нема таких дурнів, щоб їх кортіло, за мамону собі чорта на голову брати. Ти думаєш, що я отсе жартую? Старий при людях казав, що хто б йому біду з хати взяв, тому від разу дає шість тисяч червоних, а худоби, скільки сам хотітиме.

В а с и л ь.

Я сватаю! Йй-Богу сватаю, — дійся Божа воля!

І в а н.

Коли так, то будемо собі шваграми, всі три, як тут стоїмо. Бо я люблю Олену, а Стефан Сенью. Старий би з радіої душі їх за нас дав, але каже, що доки гризі з хати не збудеться, то й одної з молодших не віддасть. Отаке-

то, товаришу! — Та я се жартую, братчику, бо й хто би доброму чоловікові радив таку язу собі на шию силяти? Не аби побратимові, але навіть і тій ні, що в корчі сниться: бо ти не знаєш, брате, що то за язи та що то за гадюка!

В а с и л ь.

Руку свідв. братчини. — ми до двох неділь шваїрами! Коли я коді роги не виправляю, то можете мене в горботку убрати та до жидівської дитини в мамки дати. А тепер собі ще якої заспіваймо та тайда у старости! (Співають):

Кому дасть Бог в світі долю,
То не жаль ¹⁾му¹⁾ стратить волю:
Волю стратить, доля буде,
Так чинили здавна люди.

А хоть жінка і воляє,
То чоловік розум має:
Має розум, має руки —
І ще дещо до науки! —

Бо то часом в часі слово
Утовкає чорта злого,
Та би жінку не вмирило?
То би було з-дивен-диво!

Бо ті жінки не такі,
Як їх пишуть люди злі,

¹⁾ йому (скор. форма)